

Sygn. akt III AUa 343/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 r. w Lublinie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 20 lutego 2018 r. sygn. akt IV U 855/17

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 343/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 12 lipca 2017 r. odmówił wnioskodawcy K. B. ustalenia prawa do emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku, uznał za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. 25 lat 6 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych, czyli łącznie 26 lat i 1 miesiąc stażu sumarycznego. Organ nie uznał, jako pracy w warunkach szczególnych, zatrudnienia od 11 października 1977 r. do 31 grudnia 1998 r. w Spółdzielni (...)w J., na podstawie świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach

z dnia 31 grudnia 1999 r., ponieważ w świadectwie tym brak wskazania poszczególnych okresów wykonywania pracy na stanowiskach: kierowcy ciągnika, kierowcy samochodu i kombajnisty ze wskazaniem przepisów resortowych

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Zamościu wniósł wnioskodawca K. B., domagając się ustalenia prawa do emerytury po uznaniu okresów pracy w warunkach szczególnych od 11 października 1977 r. do 31 grudnia 1998 r. w Spółdzielni(...)w J. i wyjaśniał, że nie ma możliwości poprawienia świadectwa pracy, gdyż zakład już nie istnieje

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. B. prawo do emerytury poczynając od (...). Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca K. B., ur. (...), wnioskiem z dnia 3 lipca 2017 r. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy, rozpatrując wniosek, uznał za udowodnione 25 lat 6 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych, czyli łącznie 26 lat i 1 miesiąc stażu sumarycznego oraz wskazał, że wnioskodawca ukończył wiek 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Do wniosku wnioskodawca dołączył świadectwo pracy z dnia 31 sierpnia 1977 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w K., z którego wynika, że K. B., będąc zatrudnionym w tym Przedsiębiorstwie od 4 sierpnia 1975 r. do 31 sierpnia 1977 r. pracował na stanowisku ładowacza w okresie od 4 sierpnia 1975 r. do 5 sierpnia 1976 r. i na stanowisku kierowcy ciągnika od 6 sierpnia 1976 r. do 31 sierpnia 1977 r. Ponadto wnioskodawca dołączył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 grudnia 1999 r. wystawione przez Spółdzielnię (...)w J. w likwidacji, z którego wynika, że K. B. w okresie od 11 października 1977 r. do 31 grudnia 1999 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy ciągnikowego, kierowcy samochodowego i sezonowo kombajnisty na wskazanych wyżej stanowiskach wymienionych w wykazie A dziale VIII transport w pkt. 2, 3 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MK Nr 10 poz. 77).

Ze względu na brak wskazania poszczególnych okresów wykonywania pracy na stanowiskach: kierowcy ciągnika, kierowcy samochodu i kombajnisty ze wskazaniem przepisów resortowych organ rentowy stwierdził, że K. B. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu wykonywania prac w warunkach szczególnych i zaskarżoną decyzją odmówił mu prawa do emerytury.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że K. B. uzyskał uprawnienia do kierowania ciągnikami w dniu 9 lipca 1976 r. – kat(...), w dniu 1 lipca 1985 r. uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi – kat(...) oraz w dniu 29 sierpnia 1989 r. uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi z naczepą – kat. (...).

Wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w K. w dniu 4 sierpnia 1975 r. Początkowo pracował na stanowisku ładowacza, wykonując prace za i wyładunkowe materiałów budowlanych, butli z gazem na samochody ciężarowe. Po uzyskaniu w lipcu 1976 r. uprawnień do kierowania ciągnikami rolniczymi, z dniem 6 sierpnia 1976 r. został przeniesiony na stanowisko kierowcy ciągnika, na którym pracował do końca zatrudnienia, tj. do dnia 31 sierpnia 1977 r. Jako kierowca ciągnika wnioskodawca przewoził na przyczepie dłuźycowej stalowe pręty na tereny budów lub woził beton na terenie zakładu.

W dniu 11 października 1977 r. wnioskodawca został zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Spółdzielni (...)w J. na czas nieokreślony i powierzono mu stanowisko kierowcy ciągnikowego w (...)w C. / umowa o pracę – akta osobowe wnioskodawcy /. Spółdzielnia (...)dysponowała kilkudziesięcioma ciągnikami, kombajnami i maszynami do prac polowych. Wnioskodawca jeździł ciągnikiem wykonując prace polowe na rzecz rolników, w okresie żniw pracował, w razie potrzeb, jako operator kombajnu, a także wykonywał prace transportowe na rzecz rolników indywidualnych oraz podmiotów gospodarczych. Po uzyskaniu uprawnień do kierowania samochodami ciężarowymi wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym marki S. (...). W angażach znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy znajdują się wpisy o jego pracy na stanowisku kierowcy samochodu N. oraz kierowcy-ślusarza. Z wyjaśnień wnioskodawcy i przesłuchanych w sprawie świadków: R. G. i E. B. wynika, że wnioskodawca od 1987 r., jako jedyny kierowca jeździł

samochodem ciężarowym marki S., a tylko sporadycznie zdarzało mu się jeździć samochodem dostawczym wpis w angażu wynikał z tego, że każdy samochód musiał być przypisany do jakiegoś kierowcy. Ponadto świadkowie zeznali, że w (...) byli zatrudnieni jako kierowcy samochodów dostawczych Z. Ś. i S. Ż., którzy mieli na stanie samochody marki Ż. typu rolniczego i pogotowie techniczne, a wnioskodawca miał na stanie N. i S.. Wnioskodawca wyjaśnił, że sporadycznie zdarzało mu się pracować, gdy nie było wyjazdu, w tokarni. K. B. pracował w (...) w J. do 31 grudnia 1999 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań wnioskodawcy K. B., zeznań świadków R. G. i E. B. oraz dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawcy. Sąd uznał te dowody za wystarczające do wydania orzeczenia, ponieważ są spójne, wzajemnie się uzupełniają, a zeznania wnioskodawcy znajdują oparcie w dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych z okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...)w J. oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS.

Sąd Okręgowy orzekł, że stosownie do treści art.184 ust.1 i ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. z 2017.1383 ze zm.) ubezpieczonemu mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, po osiągnięciu wieku 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury, to jest 15 lat oraz ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z dyspozycją § 4 ust.1 pkt.1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), pracownik - mężczyzna, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący - 60 lat oraz ma wymagany okres zatrudnienia (łącznie 25 lat - § 3 rozporządzenia), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach, uprawiającymi do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym są, zgodnie z wykazem A działem VIII poz. 3 stanowiącym załącznik do powołanego rozporządzenia, prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Prace te zostały szczegółowo określone poprzez wskazanie konkretnych stanowisk pracy w załączniku Nr 1 do uchwały nr (...)Zarządu Krajowego Związku Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych z dnia 14 czerwca 1983 r. (Informator KZRKiOR Nr 6 poz. 18), który w dziale VIII pod poz. 3 – praca kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych, w pkt. 1, wskazuje stanowisko kierowcy ciągnika oraz w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (DZ. Urz. MBiPMB 1983.3.6 ze zm.), który w dziale VIII pod poz. 3 w pkt. 1 wymienia stanowisko kierowcy ciągnika.

Pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach, uprawiającymi do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym są, zgodnie z wykazem A działem VIII poz. 2, prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Prace te zostały szczegółowo określone poprzez wskazanie konkretnych stanowisk pracy w załączniku Nr 1 do uchwały Nr (...) Zarządu Krajowego Związku Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych z dnia 14 czerwca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych kółek rolniczych (Informator KZRKiOR Nr 6 poz. 18), w którym w dziale VIII pod poz. 2 wśród prac kierowców samochodów ciężarowych wymienione jest - w pkt.1- stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Podnieść należy, iż w postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia, i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a ZUS kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być wystawiony / por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 r. III AUa 2474/03 – LEX nr 151770 /.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że wnioskodawca K. B., będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w K., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych w okresie od 6 sierpnia 1976 r. do 31 sierpnia 1977 r. na stanowisku kierowcy ciągnikowego. Natomiast nie można, zdaniem Sądu, zaliczyć wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okresu od 4 sierpnia 1975 r. do 5 sierpnia 1976 r. na stanowisku ładowacza bowiem wnioskodawca nie wykonywał ciężkich prac ładunkowych i wyładunkowych oraz przeładunkowych materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie. Zatem okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych wyniósł 1 rok i 26 dni.

W okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...)w J. od 11 października 1977 r. do 31 grudnia 1999 r. K. B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, niezależnie od wpisów w angażach, wykonywał prace w warunkach szczególnych w okresie od 11 października 1977 r. do 11 lutego 1987 r. na stanowiskach kierowcy ciągnika i kombajnisty, a od 12 lutego 1987 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze powyżej 3,5 tony.

Łączny okres wykonywania prac w warunkach szczególnych przez K. B. wyniósł 22 lata 3 miesiące i 6 dni.

W świetle powyższego K. B. pracował w szczególnych warunkach przez okres przekraczający 15 lat. Spełnił zatem wymagany przepisem § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia okres uprawniający do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Poza sporem w sprawie jest, że wnioskodawca ma łączny okres składkowy, nieskładkowy i uzupełniający wynoszący 25 lat oraz, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnym.

W tym stanie rzeczy na podstawie art.184 ust.1 i ust.2 w zw. z art. 32 ust.1 w zw. z art. 27 pkt.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2017.1383 ze zm.) oraz w związku z art.100 ust.1 oraz art.129 ust.1 cytowanej ustawy oraz w zw. z § 4 ust.1 powołanego rozporządzenia oraz art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji, przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury od (...)tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie:

- art.233 kpc poprzez błędną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, że K. B. w pełnym wymiarze godzin wykonywał pracę w szczególnym charakterze jako kierowca ciągnika kołowego i traktorzysty w Spółdzielni (...)w J. w okresie zatrudnienia od 11 października 1977 roku do 31 grudnia 1998 roku , w sytuacji, gdy oprócz prac transportowych wykonywał także prace polowe;

- art.184 ust.1 i art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez ich błędną wykładnię i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury w sytuacji niespełnienia warunku udowodnienia 15 lat pracy w warunkach szczególnych przyjmując za taką pracę wykonywaną na stanowisku kierowcy ciągnika.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezasadny jest zarzut apelacji naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania - art.233 KPC. Organ rentowy formułując powyższy zarzut w istocie podważa dokonaną przez Sąd I instancji kwalifikację prawną pracy kierowcy ciągnika wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...)w J. jako pracy w szczególnych warunkach. Wskazać należy zatem, że błąd sądu polegający na pominięciu przy dokonywaniu oceny prawnej pewnych ustalonych faktów, jak i oparcie tej oceny na stanie faktycznym niedostatecznie ustalonym dla przypisania go określonej normie prawnej, jest błędem w zakresie subsumpcji prawa. Na tej podstawie nie można formułować zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., dotyczącego zasad oceny dowodów. Okoliczność, jakie prace wnioskodawca wykonywał będąc zatrudnionym w kółku rolniczym na stanowisku kierowcy, była bezsporna zatem chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego.

Bezasadny jest również zarzut naruszenia prawa materialnego – art.184 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jak wynika z apelacji, zdaniem organu rentowego, pracy wnioskodawcy wykonywanej w spornym okresie w charakterze kierowcy ciągnika nie można zaliczyć do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, ponieważ wykonywał ją w resorcie rolnictwa, a więc nie w dziedzinie transportu i łączności i o ile można zaliczyć prace transportowe kierowcy ciągnika do prac w transporcie objętym działem VIII poz. 3 wykazu A, mimo że pracował on w(...), a nie w przedsiębiorstwie transportowym, to nie ma podstaw do potraktowania prac polowych, jako prac w transporcie, a tym samym zaliczenia ich do prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Sąd Apelacyjny nie podziela tegoż stanowiska, w pełni zgadzając się ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Sąd Okręgowy w tym zakresie. Faktem jest, że (...)nie należą sensu stricto do sektora transportowego gospodarki, ale pod poz. 3 działu VIII tego wykazu cytowanego już rozporządzenia, poza pracą kierowców ciągników, wymienione zostały również prace kierowców kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Kombajny czy pojazdy gąsienicowe nie służą do transportu po drogach towarów, przedmiotów, produktów, natomiast zawarta w przepisach regulujących zasady ruchu drogowego definicja ciągnika - pojazd silnikowy skonstruowany do używania łącznie ze sprzętem do prac rolnych, leśnych, lub ogrodniczych i może być również przystosowany do ciągnięcia przyczep oraz do prac ziemnych - wskazuje na jego podstawowe przeznaczenie wyłącznie do wykonywania prac rolniczych a jedynie wyjątkowo pracy w transporcie (po odpowiednim przystosowaniu). Obecna definicja określa ciągnik rolniczy jako pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia rozwijanie prędkości nie mniejszej niż 6 km/h, skonstruowany do używania łącznie ze sprzętem do prac rolnych, leśnych lub ogrodniczych; ciągnik taki może być również przystosowany do ciągnięcia przyczep oraz do prac ziemnych. Nie ulega wątpliwości, że kombajny i ciągniki rolnicze są maszynami rolniczymi służącymi do prac polowych. Prawodawca wymieniając te pojazdy i pracę kierowców w dziale transportu nie miał zatem zamiaru wyłączenia pracy operatorów tego sprzętu, ograniczając wyłącznie do pracy transportowej pracę w warunkach szczególnych. Podobnie pojazdy gąsienicowe nie są urządzeniami służącymi do poruszania się po drogach publicznych, a jako pojazdy poruszające się z nieznaczną szybkością - nie służą do prac transportowych, lecz stosowane są powszechnie w wojsku i jako maszyny do robót ziemnych. Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego należy przyjąć, że ustawodawca regulując ten rodzaj pracy w dziale VIII, pod pozycją 3, wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wziął pod uwagę to, że pracą w szczególnych warunkach jest też praca kierowcy ciągnika rolniczego, kombajnu i kierowcy pojazdu gąsienicowego, które są typowymi, klasycznymi pracami w rolnictwie. Zestawienie tych trzech rodzajów prac (kierowca ciągnika, kombajnu i pojazdu gąsienicowego) łącznie pod poz. 3 działu VIII - w transporcie spowodowane było uznaniem tych prac za prace w warunkach szczególnych właśnie ze względu na samo kierowanie tymi pojazdami, a nie ze względu na wykonywanie takiej pracy wyłącznie w transporcie - w ruchu publicznym. Ustawodawca wziął pod uwagę to, że praca kierowcy ciągnika w polu (a więc w rolnictwie), który może i w istocie wykonuje te same lub zbliżone przedmiotowo czynności co kierowca kombajnu czy kierowca pojazdu gąsienicowego, jest też pracą w szczególnych warunkach. Przeciwna wykładnia wskazanych przepisów zaprzeczałaby bowiem istotę pracy w szczególnych warunkach związaną z wpływem szkodliwych czynników na organizm pracownika.

Obniżenie wieku emerytalnego niektórym grupom zawodowym uzasadnia się narażeniem tych osób na szybsze niż przeciętne zrealizowanie się emerytalnego ryzyka z powodu wystąpienia w ich zawodach czynników negatywnych (szkodliwych dla zdrowia lub obniżających sprawność psychofizyczną), które doprowadzają do wcześniejszej niż powszechnie utraty sił do wykonywania dotychczasowej pracy. Prawo do emerytury w wieku niższym wynika więc ze szczególnych właściwości wykonywanej pracy. Charakter pracy kierowcy ciągnika rolniczego przystosowanego do transportu i wykonującego wyłącznie transport oraz kierowcy ciągnika wykonującego prace polowe za pomocą ciągnika i współpracujących z nim maszyn i urządzeń rolniczych jest tożsamy. Dlatego też nie ma znaczenia, że prace kierowców ciągników ujęte zostały w dziale VIII rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. - w transporcie.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtórzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera interpretację przepisów nie znajdującą potwierdzenia w utrwalonym orzecznictwie sądów powszechnych, w analogicznych sprawach. Skarżący powołuje się na stanowisko Sądu Najwyższego odmiennie kwalifikującego pracę traktorzysty, taki pogląd nie znajduje akceptacji tutejszego Sądu Apelacyjnego, podobnie jak i innych Sądów Apelacyjnych z przyczyn podanych powyżej.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 KPC orzekł, jak w sentencji.